

KURÍR 7

Občasník admirality

Gemini 1993/94

"Hlavu vzhůru, bratře! Máme
před sebou krásný, dlouhý psi život."

Info

Admirál ve spárech medvěda

Admirál střediska GEMINI Dag odje! před týdnem do Severní Ameriky na lov medvědů. Od té doby, co se vydal po stopě prvního, je pohřešován. Pokud nebude nalezen do týdne, bude prohlášen za oběť dravých kanadských medvědů. Viceadmirál Fletcher prohlásil, že v takovém případě vyhlásí tři dny střediskového smutku, dobrá vzpomínka na něj nám však nikdy nevymizí z paměti, zvláště pak některým.

Měl by se stydět!

Kdo? Pan boatsman Lot, který nechal nepořádek na Korzu po posádkové schůzce Kirké. Byl za to admirálitou odsouzen k dvaceti ranám holi.

Společná voda

13. - 15. 5. se konala společná voda Perseea a Calypsa. Přestože v rozbouraných vodách Berounky utonulo několik Calypsáků a následně i Perseáků, kteří se je snažili zachránit, byl konečný dojem z výpravy dobrý. "Bylo to super, fakt třída!" řekl nám už v autobuse Baron, zvaný Prášil.

Zachraňte Filipína!

Od neděle je pohřešován vicekapitán Perseea Filipino. Sousedy přivolali policisté vnikli do jeho bytu, který byl zamčený zevnitř. Našli zde však jen hromadu roztrhaných papírů, pomalovaných různými čarami a klikhákami, tužku, pravítko, kroužítka a otevřené okno. Jakékoliv informace o zmizelém Filipinovi sdělte na adresu Lidická 36, nebo na telefonním čísle 54 00 40.

J d e t o

Mirko Vosátka

Chtl bych říci několik slov na téma, sestávající pouze ze dvou slov, která jsem četl napsaná na jedné knize. Tato dvě slova si berou správní chlapci za pohonnou látku všech svých podniků, které se v životě odhodlali udělat

"Půjde to," krásné heslo průkopníků, ale aby to šlo, je nutný mít určitý přehled o práci, která se má splnit a také o tom, jak jsme schopni tuto práci vykonat. Je dobře, když měsíčně, půlletně a také ročně děláme bilanci. Sedneme si někde do kouta, věnujeme chvíli jen sobě samému, a pak provedeme osobní bilanci za uplynulé pracovní období. Do rubriky "má dát" napíšeme otázky 1 - 10, do rubriky "dal" to, co jsme udělali - odpovíme na otázky.

1. Jak jsem se v předcházející době sám zlepšil? Jak jsem zlepšil svoje výkony a čemu novému jsem se naučil?
2. Co se mi nezdařilo z dřívějších úmyslů a proč? Nejsem tím sám vinen? Není třeba něco dohonit a pokusit se znovu?

Pokračování na straně 10 (Téma)

Kurýr č. 7

Ročník 12, 1993/1994

Občasník admirality Gemini

Květen 1994

redakční rada:

Frodo

spolupráce:

Lukáš, Fletcher

předběžná uzávěrka příštího čísla:

12. června 1994

cena:

5 Kč

(c) 1994 Gemini

Všechno jde (<i>M. Vosátka</i>)	2
Historie Gemini (<i>Fletcher</i>)	4
Nové knihy (<i>Filipino</i>)	5
Z Námořnické knížky (<i>Petra</i>)	7

Téma: Všechno jde, když se chce

Convaška	8
Lot	8
Tatanka	9
Filipino	9

Posádkové výpravy a něco navíc

Danaé (<i>Convaška</i>)	11
Kirké (<i>Kiwi</i>)	11
Nad knížkou (<i>Matěj</i>)	12
Politika (<i>Matěj</i>)	13
Co mne napadlo nad Kurýrem (<i>Frodo</i>)	14
Perseus, Perseus (<i>Čochtan</i>)	15

Čtěte Kurýra je soutej

Historie Gemini

Fletcher

Březen - červen 1981

V březnu výpravou na Dohodu vstupují Argonauti do 5. roku své existence. V této době řeší otázku své hlavičky a uvažují, že by začali spolupracovat s ODPM v Praze 7. Jelikož v této době středisko nebylo zvláště silné, bylo do jisté míry v pravomoci kapitána oddílu řešit otázku hlavičky oddílu. A toho Vova hojně využíval. Velká admirálita bere na vědomí neexistenci oddílu Tritoni a bývalý kapitán tohoto oddílu byl pověřen vedením archivu střediska. Praktickému naplní této funkce však ve spojení se Santim nikdy nedošlo. Delf zároveň oznamuje, že se podařilo legalizovat existenci oddílu vodní turistiky při Slávii VŠ Praha a tak se Vikingové stávají právoplatnými členy této TJ.

V dubnu vyjíždíme na Ploučnici (11.4.) a sjiždíme úsek Česká Lipa - Benešov nad Ploučnicí, následují Robinsonády (18. - 20.4.) a ve dnech 24. - 26.4. první středisková softballová liga. Vítězem se stávají Argonauti před Theseem, Poseidónem a Směškou (to bylo družstvo složené většinou z Vikingů). V této době Poseidón začíná připravovat své prázdninové putování v rumunských horách. Kontaktujeme poradce, který v rumunských horách již několikrát byl: Raka. Rak je odchovanec z oddílu Miloše Zapletalů, který s Milou Nevrlým a oddílem SPERHO několikrát navštívil různá rumunská pohoří a vedle praktických rad je ochoten nám zapůjčit i mapy. Tento Rak se později pohyboval v řadách Vikingů a jeho syn byl členem Vovkova Calypsa. Na konci dubna (30.4. - 3.5.) se skoro celé středisko zúčastňuje výpravy na Otavu. Ta je zajímavá množstvím protékající vody, následkem čehož jsme s Křemilkem honili jednu z udělaných lodí na trase mezi Anninem a Sušicí.

V květnu pak následuje jedna vodácká akce za druhou: 16.5. jednodenní Sázava Thesea a Argonautů, 17.5. další jednodenní Sázava za účasti Poseidónu a Vikingů. Tuto akci natáčel Zero kamerou a film se dochoval dodnes. Další víkend tráví Poseidón na "fungl" nových Tučňácích na Berounce. Nákup lodí se uskutečnil v Plzni a odtud jsme se rozhodli je dopravit po vodě. Až do loděnice jsme je dostali za dva víkendy. Poslední květnový víkend sjiždějí Argonauti a Theseus Vltavu. Mezitím se 27.5. konal druhý ročník Klárovske regaty, kde vítězem se stala posádka THESEUS II ve složení: Křemsa, Run, Dan, White. Na admirálitě 18.5. jsou Dan a White potvrzeni do funkce kadeta Thesea.

V červnu 12. - 14.6. pokračují Argonauti s Theseem ve sjezdu Vltavy a jako závěrečku Argonauti sjiždějí Kamenici na nafukovacích člunech. Jelikož stačili pichnout všechny lodě hned první den, další den se výprava stává suchozemskou.

Toto je malá ukázka toho, jak vypadala jedna vodácká sezóna v GEMINI. Výprav bylo poměrně dost, hledali jsme i nové vodácké terény. Každý průměrný člen oddílu znal několik úseků Sázavy, horní Vltavu, Otavu pod Rejštejnem a dokonce kus Ohře. Ale přesto jsme si o sobě jako o vodácích moc nemysleli. Bylo to plus či nikoliv?

Nové knihy v knihovně na Korzu

Filipino

Jan Burian : Římské impérium - Vrchol a proměny antické civilizace

Popis kulturního a politického vývoje římské říše, na jehož pozadí jsou vyličené povahy jejích císařů a život "antický". Psáno bez nároků na čtenářovy znalosti z této oblasti a se snahou dát mnoho podnětů k porovnávání s jinými druhy politiky a státních zřízení.

Jiří Beránek : Tajemství lóží

Co to je řád Svobodných zednářů a které osobnosti historické i současné jsou jeho členy? Na jakých principech a tradicích funguje toto sdružení a jakou spojitost s ním vykazoval například Benito Mussolini, či současný francouzský prezident Francois Mitterand?

Lawrence Sanders: Pokušení Petra S.

Mladý herec, který v New Yorku marně shání roli, se nakonec, ne zcela vlastním přičiněním, ocitá v pozici, kdy si začíná vydělavat svým tělem. Dostává se do světa prostituce a zjišťuje, že již není tak jednoduché přestat.

Soňa Hermochová : Hry pro život 1 a 2 - Sociálně psychologické hry pro děti a mládež

Soubor spousty zajímavých her na témata vztahů mezi lidmi a lidí s okolním světem. Hry jsou rozděleny do tematických částí jako např. Tělo, City, Láska, Učení, Kontakt...

Geoffrey Regan: Padesát dvě bitvy - Padesát dvě bitvy, které změnily svět od Salaminy k válce v Perském zálivu.

ČERSTVÉ KNIHY Z NAŠICH PŘEDNÍCH NAKLADATELSTVÍ!!

Přesný popis významných bitev, jejich příčiny, druhy uplatněných taktik, jména vojevůdců a jejich konečný význam pro dějiny a další vývoj.

Věra Capponi, Tomáš Novák: Aserktivně do života

Co je to asertivita? Jak žít s tímto přístupem a jak si ho vypěstovat? Kniha je takovým zajímavým návodem toho, jak se chovat v konkrétních situacích. Myslím ale, že se trochu podobá americkému stylu senzací a návodům na přetvářku.

Radim Uzel: Mýty a pověry v sexu

Autor v této knize vyvrací mnohé, dnes již snad pro většinu zastaralé, domněnky z oblasti sexuality. Například si mnoho lidí myslelo (myslí?), že sexualita snižuje fyzickou výkonnost a že vrcholoví sportovci by se měli vyvarovat sexuálního života, nebo že časté provádění onanie může mít v budoucnu vážné následky.

Ing. Dr. Jaroslav Spirhanzl Duriš - Staré jihočeské chalupy

Jsou zde popsány různé druhy chalup, jejich architektura, vývoj a oblasti, ve kterých se vyskytují.

Lumír Klimeš - Slovník cizích slov

Nové, osmisetpětapadesátí stránkové vydání.

Brnkání na duši

Uveřejnění rozhovorů a textů známých českých písničkářů. Jaromír Nohavica, Karel Plíhal....

Miloslav Stibor - Fotografie pro lidové školy umění

Všechno podrobně o fotografii, její vznik, smysl, jak fotografovat v určitých situacích, zhotovování

negativů a zvětšení... Kniha je učebnicí pro kohokoliv, kdo má zájem začít fotografovat.

Lydia Petráňová - Domovní znamení staré Prahy

Nádherná kniha, ve které jsou na barevných fotografiích zachycena všechna domovní znamení a je popsán jejich vznik a legendy, které se k nim poji.

Erich Fromm - Mít nebo být

Kniha autora díla "Umění milovat" a jiných známých prací, významného německého sociologa, filosofa a psychologa, ve které se nyní zamýšlí nad životem v současné materiální společnosti a rozebírá lidskou potřebu být něčím hmotným obklopen a poukazuje na nutnost povznést se a pochopit opravdový život, tedy být.

George Orwell - Farma zvířat

Britský spisovatel, autor románu 1984 (v knihovně na Korzu), napsal podobenství ze světa zvířat, ve kterém popisuje vznik a hrůzu tyranie a touhy po moci. Zkratka: "Všichni jsou si rovni, ale někteří si jsou rovnější." Mohli jsme vidět i na jednom z promítání u Daga v animované filmové verzi.

Ludvík Vaculík - Sekyra

První kniha Ludvíka Vaculíka, která ve své době velice upoutala. Zachycuje zde své dětství a osobnost otce a matky. Porovnává tehdejší život se současným. Kniha je výrazná osobitým slohem.

Chaim Potok - Vyvolení

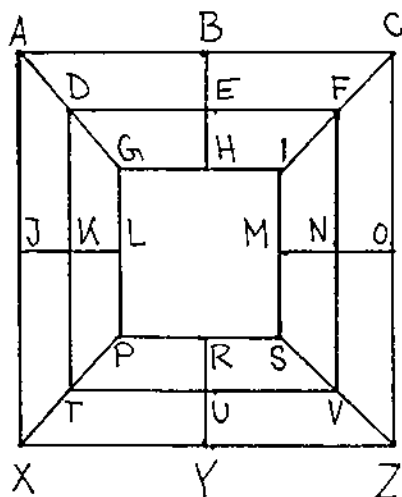
Příběh o přátelství dvou patnáctiletých chlapců odehrávající se ve 40. letech tohoto století. Reuven a Danny jsou oba židé, ale každý žije v jiném rodinném zázemí. Kniha nás seznamuje jednak s prostředím židovské víry a s novější židovskou historií, je psána také ale jako kniha na omezení ortodoxními tradicemi a z nich pramenící zaslepenosti k okolnímu světu. Vřele ji doporučuji Tatanka a Dag.

Z Námořnické knížky

Petra

Jednoduché šifry - dokončení

6. Mlýnek

0-π Q, CH, W

NO, GP, RU, FV, BH, JL

7. Zlomky

ABCDEF	GHIJKL
1	2
MNOPRS	TUVXYZ
3	4

0-π CH, Q, W

$$\frac{6}{4} \frac{6}{2} \frac{3}{3} \frac{1}{3} \frac{5}{2} \frac{5}{4}$$

Řešení příkladů šifer: 6. Mlýnek, 7. Zlomky

Název je podle tvaru, do kterého vpisujete písmena. Opět se jich tam vejde jen 24, takže je nutný klíč. Pokud nejsou písmena vpisována normálně po řádcích, je dobré to také napsat do klíče např. vpisování do hada

od zadu

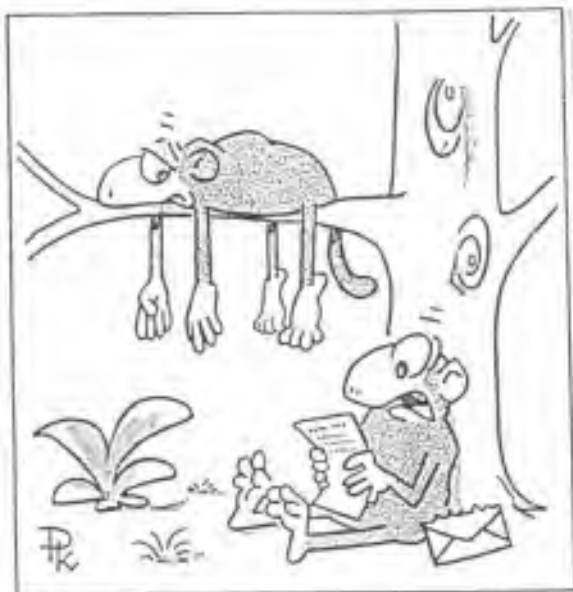

do ulity

Zašifrované písmeno leží vždy na přímce s dvojicí písmen napsaných, např. TU je V, nebo IC je F.

Abecedu rozdělíme do několika skupin po stejném počtu písmen, např. do tří skupin po devíti písmenech nebo do pěti skupin po pěti písmenech (5 krát 5 je 25, to znamená, že musíte napsat do klíče dvě písmena, která vynecháte) a podobně. Počet skupin je potom počet zlomků a počet písmen ve skupině je počet písmen v čitateli. Šifru pak čteme tak, že podle čísla ve jmenovateli si najdeme zlomek a podle čísla v čitateli určíme písmeno.

"Píše ti příbuznej z Ameriky. Je ochotnej půjčit ti peníze na byznys, ale rád by viděl nějakou aktivitu."

T é m a : Všechno jde, když se chce

Convaška

Ono zase všechno, i když se chce, někdy nejde. Zřejmě toto rčení platí jen v mezích lidských schopností. Mrzák si nemůže říci: "Tak, a teď chci být zdravý." To prostě nejde. (Může si ale říci: "Chci se cítit jako zdravý." To už by snad jít mohlo.)

Pak, když už je to přání splnitelné, záleží taky hodně na tom, jak moc člověk chce. Je rozdíl mezi tím, když si řeknu: "Chtěla bych doletět na měsíc." a "Chci doletět na měsíc." Když si totiž člověk řekne "Chtěl bych," tak už o tom tak trochu pochybuje, nevěřím, že by to mohl dokázat. Ovšem pojem "Chci" už je něco trochu jiného (a ne jen trochu). "Chci" znamená jít za tím, prát se o to, nevzdávat se. Prostě dosáhnout cíle.

Takže většinou, když se chce, všechno jde.

Lot

Myslím, že to platí. Když někdo něco chce dokázat, měl by přemýšlet o tom, jestli to má doopravdy smysl. Měl by mít pořádně rozmyšleno, co vlastně chce.

Skoro každý chce něčeho dosáhnout, ale tak, aby pro to nemusel moc udělat. Nebo radši nedělá nic.

To chce, aby člověk nebyl líný. Přemýšlel a překonával se. Myslel, nenechal se strhnout línými a nesevěřoval svůj osud náhodě.

Tatanka

Celkem jasně. Všechno jde, když se chce. No a co dodat? Jednoduše, když člověk něco chce, tak to dokáže stůj co stůj. Nebo naopak. Když všechno jde, jak si přeješ, tak toho časem chceš víc a víc.

Ale platí to vždy?

Co třeba postižení lidé. Viděli jste "Růži pro Algernon"? Ale ono je to těžké taky s tím chtěním. Kdybychom věděli přesně co chceme, tak bychom toho pravděpodobně i dosáhli, ale většinou to nevíme, nebo víme, ale jsme rozptýlováni spoustou dalších věcí, které nám to jen zamlžují a odvádějí od toho, co chceme. Myslím, že jednou z vůbec nejdůležitějších věcí je nenechat si zamlžit to, co chci (od tohohle zamlžení totiž pochází celá ta hrozná situace, v níž se lidstvo nachází) a hlavně to vědět (co chci).

Ale ono je pohodlnější než pracně hledat, co vlastně chci, nechat se stáhnout nějakou skupinou, která prý ví co chce a vy to pak víte s ní. Ovšem co chcete vy, se nikdy nedozvíte. On asi člověk, který ví co chce, se obvykle nepotácí v žádný skupině.

Ještě k tomu chtění. Já bych chtěla chodit do oddílu. Nemůžu. A chci. Říkám si: "Když cokoliv končí, něco nového začíná." No, pravda, moc to nepomáhá. Stalo se vám někdy, že jste něco chtěli a nešlo to? Určitě řeknete, že ano, ale já vám to moc nevěřím. Asi jste tomu obětovali málo. Málo jste chtěli. Dali jste příliš na konvence (co by si o mně pomysleli) a to je právě ta chyba. Pokud člověk opravdu ví, co chce a chce to hodně, tak to dokáže.

Ale co když se vůbec nic nechce. Taky taková jedna filosofie. Nic nechtit. Ta krása. Ta lehkost. No, možná je to scestné, já nevím. A taky by to šlo obrátit. Když se nechce, tak nic nejde. Na dveře klepe ekologická katastrofa a tu přece nikdo nechce. Nechce ji asi nikdo, ale všichni jsou lhostejní a to je vlastně stejné, jako ji chtít.

Tak abych to mé plácání nějak shrnuła.

Když se chce, všechno jde, pokud člověk není nějak postižený, ví co chce a dá tomu přiměřenou energii (neplatí to u vztahů, vzlaší' u lásky).

Když se nechce, tak nic nejde. Zde platí též. Když ovšem člověk nechce dostatečně silně (lhostejnost platí za chtění).

Filipín

Všechno jde, když se chce. Zní to zcela pravdivě, ale napadá mě otázka, zda jde opravdu všechno. A všechno, to je víc, než dost. Ale již z celé skladby věty je jasné, že klíčovou není věta hlavní, nýbrž vedlejší, která říká "...když se chce". Proto se nejdříve začnu zabývat jí a doufám, že nakonec dojdou k odpovědi. Co je to chtít, jak poznám, že něco skutečně chci? Je to, myslím, velice odlišné od situace, kdy musím. Já, když něco musím, vím sice proč, ale nedělám to s pocitem radosti. Smysl, pro který to dělám, mne nenaplnuje. Narodil od toho, když něčeho chci dosáhnout, námaha, kterou tomu obětuji, mi působí radost. Tím spíš, když ji způsobí ještě někomu jinému. A tady jsem již u obsahu věty hlavní. Všechno, to nejsou jen věci, které mne baví, ale i věci, které musím. Myslím tedy, že je v mých silách, abych i v takových věcech objevil smysl a naučil se je chtít. V nehorším je totiž i všechno zlé k něčemu dobré. Takto vidím jedno možné vysvětlení.

Ale mohu se na to také podívat z jiného úhlu. Pod ním se skrývá názor, který má v sobě ohromnou moc a který by si, myslím; měl čas od času uvědomit každý. Dokázat se v běhu času na chvíli zastavit a uvědomit si své postavení, míru své svobody, své možnosti, které jsou, brány z nadhledu, neomezené. Opět si v sobě upevnit přesvědčení o své moci, která mne opravňuje všechno chtít a všeho dosáhnout. Posunout hranice,

kté mne omezují a chít dokázat něco co bylo před chvílí zdánlivě nemožné. Jak se říká v jednom filmu: "Chceš-li být svobodný, buď svobodný, neboť je milión možností jak být, ty víš, že jsou. Je milión cest, kterými můžeš jít. Můžeš udělat, co chceš a můžeš to udělat hned, máš příležitost. Můžeš všechno vytvořit a všechno zmařit Jsi svobodný." No uznejte, takové možnosti, které každý z nás má, to je přeci víc než dost.

Všchno jde, když se chce. Všchno je možné chít.

Jde to - dokončení

3. Jaký plán si uložím do budoucna? Co musím podniknout, abych jej mohl splnit?
4. Získal jsem dobrá přátelství? Zúčastnil jsem se přiměřeně společenského života ve svém okolí?
5. Nebyl jsem někdy bezbranný a nerozhodný? Liknavý a nedůsledný? Co toho bylo příčinou a jak ji začnu odstraňovat?
6. Nabídl jsem práci tam, kde ji bylo potřeba a přijal ji sám tam, kde to přinášelo výhody?
7. Využil jsem náležitě svého času, anebo je třeba ho nově rozdělit? Dal jsem přednost zdravému osvěžení před lenošením?
8. Našel jsem nové úkoly, abych rozšířil okruh své působnosti a užitečnosti? Vyhledával jsem příležitosti vykonávat více než je obvyklé a řešil obtížné úkoly?
9. Uvědomil jsem si dobře, že člověk musí také něco investovat do rozšíření svých znalostí a svého vzdělání? Jaký jsem si udělal plán na příští období?
10. Co jsem učinil pro své zabezpečení? Kolik z výdělku jsem ušetřil? Na čem závisí nejvíce můj dosavadní výsledek a co jsem podnikl pro jeho zajištění a upevnění?

„Tak tohle je ta líná kočka.“

Posádkové výpravy a něco navíc

Convaška (Danae)

Nechci sice moc přehánět, ale asi se to nedá nazvat jinak než katastrofou. Nejen, že jsem nebyla výpravou nadšená, ale ani jsem z ní neměla aspoň trochu dobrý pocit. Takové divné prázdno. Náplní programu bylo koupání se v lomu a lacrosse. Nejvíce se mi asi líbilo povídání o posádce. Sice se vůbec nic nezměnilo, ale aspoň jsme si vyjasnili, co si kdo o nynější situaci v ní myslí. Dalším světlým bodem byl Veverka - trampík, který se k nám hned na začátku přidal a opustil nás až v neděli, cestou k vlaku. Jinak atmosféra byla dost hrozná. Byl zde velice znatelný rozdíl mezi staršími a mladšími (tedy spíš mezi Fivem se Siwim a zbytkem posádky). Špatnou atmosféru navozovalo i šeptání si, či náznaky a posunky mezi jednotlivými dvojicemi, kdy nikdo z nezasevěných nevěděl, o co kráčí. Již ve vlaku, cestou tam, že mne vyprchal veškerý elán i naděje, že atmosféra v Danae půjde změnit. Snažila jsem se přemýšlet, co by se s posádkou dalo dělat, něco, co by nás spojovalo, co by mezi nás vneslo nějaký společný duch, ale bohužel jsem na nic nepřišla.

Ideální posádka by podle mne měla vypadat asi trochu jinak. Všechny výše uvedené nedostatky naší posádky by měla mít v maličku a měla by umět, se s nimi vypořádat. Lidé v ní by se měli umět dohodnout a řešit problémy normálně a ne tak, že Otýpka ponese stan jen proto, aby začal posilovat. Posádka by měla být kolektiv lidí, kteří se znají a umějí se navzájem respektovat a uznávat názory druhých. Neměl by v ní být znatelný rozdíl mezi mladšími a staršími (aspoň ne takový, že starší spí v jednom stanu a mladší v druhém stanu) a samozřejmě by se v ní nemělo stříhat o kotlík.

Bohužel, jsou to jen ideje...

Kiwi (Kirké)

Jen velmi málo k posádkové výpravě.

V pátek večer jsme plánovali piknik na Vltavě, ale ten moc nevyšel. Druhý den jsme dojezili do Hořovic, kde jsme převážnou část strávili v lese. Běhali po loukách, pleli věnce, vyráběli louče, dováděli. Večer jsme přišli do místního zámku, kde jsme si poslechli "Horečku" od Václava Hraběte, a pak jsme mysleli, že půjdeme strašit na hrad, ale místo toho nás sebrala televize a postavila před kameru. Hrůza!

Pak jsme pozdě v noci přece jen došli na hrad Točnick a Žebrák, kde jsme ráno narazili na Dagovo "fáro", ale na Daga ne.

Myslím si, že jedna z chyb, kterou si Lot neuvědomoval, když výpravu připravoval, bylo, že namyslel moc na jednotlivce, ale na celou posádku dohromady (to se ukázalo až pak). Teď mi asi moc nerozumíte, ale já inu na mysli, že jednoho nebaví to, co baví druhého. Každý máme svou vlastní povahu, která je naše a naši už asi zůstane. Proto jsme každý zvyklý na něco jiného než ostatní a stává se, že se v mnoha případech neshodujeme. A tak se stane, že se třeba Kami už začíná trochu nudit a ostatní si s radostí vyrábějí své louče a nikoho nenapadne (nebo napadne, ale pozdě) se Kamimu věnovat. A tak Kami z toho všeho začíná dělat hlouposty, hopsá z jednoho člověka na druhého, a tak dále, a tak dále. Je to sporné, protože se to týká programu. Sporné proto, že kdyby se vynechal nějaký program, tak by to byla pěkná nuda, kdyby byli všichni v posádce ze stejného těsta.

Na naší posádce si zase naopak vážím toho, že se skládá z "lidí". To znamená, že už to není ono, když někdo z posádky na výpravu nejede. Každý by si měl být vědom toho, že i on sám je v té posádce důležitý.

Už třeba jen tím, že tam je, svou přítomností, tím, jak se chová, svým smíchem, pláčem. Prostě vším tím, jak se projevuje, pomáhá vytvářet atmosféru tak, jak by zrovna v tom okamžiku chtěl, aby vypadala.

Ještě jedna věc, o které si myslím, že by se na ni nemělo zapomínat: nenechávat všechno jen boatsmanovi. Teď už nejsou tak velké rozdíly mezi boatsmanem a jeho zástupcem, jak tomu bylo dříve. Ani ty jejich zkušenosti nejsou tolik rozdílné a ty, co ještě společné nejsou, by se jimi měli co nejdříve stát. Myslím, že zástupce by měl mít, nebo alespoň cítit, stejnou zodpovědnost za posádku jako boatsman. Ale asi určitě to neplatí jen pro zástupce boatsmana (tedy pro toho nejstaršího po boatsmanovi), ale i pro ty, kteří posádku tvoří a na kterých posádka stojí (někdy i visí).

Také si myslím, že každý boatsman by měl mít utvořen cíl, za kterým vede svou posádku, připravuje podle něj posádkovky a posádkové výpravy.

Nad knížkou *Pachollini*

Občas se mi poslední dobou stává, že otevřu knihu a hledím na její šedivé stránky. Hledím, a pak zaostřím a poznám, že stránky vlastně ani nejsou šedivé, že jsou bílé a na nich černá písmenka. Hledím tedy na černá písmenka. Pak je začnu číst: A, b, c... A potom to začne, potom se stane ten zázrak: před očima letí písmenka, ale v hlavě myšlenky...!

Protože mě to baví, chtěl bych se s vámi rozdělit o ta písmenka a myšlenky. Některé jsou už hodně staré a přesto velice aktuální i dnes. Takové mám nejradši. Pokusil jsem se tedy něco vybrat a dnes vám to tu předkládám. Něco za něco. Na oplátku bych chtěl, aby jste do příštího Kurýra napsali, co si o tom myslíte, co to vlastně znamená, do jaké míry je to dnes aktuální a do jaké míry jen blud. Následující úryvek je ze Senecovy knížечky "O duševním klidu", ve které Seneca dává svému příteli cenné rady, kterak si zachová duševní zdraví a pohodu. Těším se na vaše odpovědi.

"Žijeme bez přetvářky

Další starostí, zdaleka ne zanedbatelné, mohou pramenit z úzkostlivého přetvařování a ze snahy, aby tě někdo neviděl takového, jaký jsi doopravdy. To je případ mnoha lidí, jejichž život je samé pokrytectví a komedie. Takoví lidé se stále kontroloují, protože nechtějí být přistiženi v jiné roli, než jakou hrají, a to je pro ně nepřetržitým zdrojem trampot. Nikdy si neodpočineme od starostí, jestliže si myslíme, že když se na nás někdo podívá, už nás hodnotí. Stane se přece mnohé, co nás proti naší vůli odhalí, a i v případě, že taková péče o sebe samého má dobré výsledky, přece není přijetí ani bezstarostný život těch, kteří žijí se škraboškou na tváři.

Naproti tomu kolik přívabu má v sobě upřímná a nepřikrášlená přirozenost, která své mravy ničem nezastírá! A přece i takový život tají v sobě nebezpečí, že se připravíme o vážnost, jestliže celý náš život bude jako na dlani. Někteří lidé totiž pocítují odpor ke všemu, co mohli poznat z blízka. Ctílosti však nehrozí nebezpečí, že ztratí na ceně, bude-li všem na očích, a je lepší být v nevážnosti pro svou nestrojenost, než týrat se neustálým přetvařováním. Ale všeho s mírou: je velký rozdíl mezi tím, jestliže žiješ prostě, nebo nedbale."

Politika je...

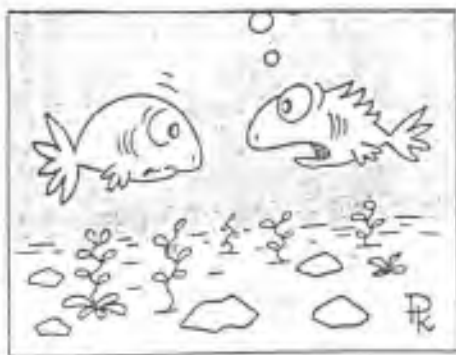
Pachollini

Jednou ,když jsem zrovna cpa! zmrzlými prsty komusi cosi do schránky, napadlo mě pozvednout svůj unavený zrak vzhůru. Stálo tam: "Představitelé politické strany CD zvou občany na besedu o bytové problematice, která se koná..." Nutno ještě dodat, že to byla nějaká levicovější strana. Ovšem první, co můj unavený mozek napadlo bylo: "Zase se agituje..." Pak jsem se ale zarazil. Vždyť co je na tom špatného, že sociálně zaměřená strana poučuje občany o tom, jak se mohou, nebo mají, chovat? Má-li nějaká strana v programu ochranu nájemníků, co jiného by měla dělat, než toto? To přece nemusí být vůbec žádná laciná agitace!

Jenomže v tomto stálě jsme už asi příliš zvyklí, že politici tu nejsou pro nás, ale my pro ně. Že politika je proto, aby si někdo namastil kapsu. Že zákony nejsou proto, aby udržovaly společnost v chodu, ale proto, aby nás všemožně omezovaly. Že daně neplatíme proto, aby v naší obci byly čisté chodníky, ale aby se stát napakoval. Na člověka "dělajícího do politiky" se nepodíváme s úctou jako na někoho, kdo se stará o veřejné blaho. Čím je to dáno? Snad je vtom hodně dědictví minulosti, snad i to, že to tak doopravdy je. Možná tu hraje svou roli i ona česká závistivost. Závidíme politikům jejich automobily, obleky a výsady a nemáme je rádi. Politici, opojeni mocí, si přivlastňují ještě i některá další práva, čímž zbytečně provokují. Dívají-li se na voliče jako na podanné, nedůvěra se jen prohlubuje.

Je mi trochu smutno, když si uvědomím, kam to tak asi může vést. Nevěřili-li člověk ani těm politikům, které si zvolil, těžko pak bude akceptovat ty, které si zvolili jiní. Těžko pak bude respektovat zákony, které jsou beztak špatné a bude se raději starat sám o sebe. Taková situace ovšem vyvolá i ovzduší nedůvěry mezi lidmi, nebudou se cítit bezpeční. Lidé však často, necítí-li se bezpečně, jednají především pro sebe a pro přítomnost. Nehledí do budoucna, netvoří díla, která by se zhodnotila třeba až v dalších desetiletích, ale starají se především o sebe...

No, to už je možná trochu moc pesimistické, ale zas tak úplně všechno jsem si nevymyslel. A řešení? Samozřejmě, že žádné neznám. Ale zkusme začít třeba každý u sebe, aby z nás byli alespoň dobří lidé. Jinak z nás totiž dobří politici nebudou nikdy.

„Ukončili jsme statistický průzkum škeblí. 6 % nemá ponětí, co se děje, a zbytku je to naprosto jedno.“

Co mne napadlo nad KURÝREM

F r o d o

Často se mi stává, že když se pročítám Kurýrem, napadá mne spousta věcí. S některými názory nesouhlasím, něco bych třeba řekl trochu jinak, jiné se mi zase líbí... Ale pak mne vždy napadne: "Nebudu zabírat místo, třeba někoho napadlo něco podobného, jako mne, a napíše o tom." Jenže to se v Kurýru zatím nějak "nepeče" (až na výjimky), že by někdo sedl a napsal, co si myslí o tom, co v Kurýru čte. A tak jsem si řekl, že to musím prorazit sám, tak nějak ukázat, jak by to mohlo vypadat Nesmíte to ale brát jako kritiku v tom horším smyslu, naopak, když někdo někoho inspiruje k zamyšlení, je to nanejvýš záslužné. Zkuste si tedy také vzít Kurýra a do ruky tužku a zatřhnout to, co vás zaujalo, a pak se to pokuste zformulovat na papír jako příspěvek. A hlavně se nebojte a nesyďte!

- V minulém Kurýru se Tereza zmínila o vztahu mezi otevřeností a ovládním se. Myslím, Terezo, že oboje se týká tak trochu něčeho jiného. Jestliže se ti na tvém chování něco nelíbí, pak se snaž to změnit, ovládej se. Musíš ale být přesvědčená o tom, že je to správné. A v tom je veliký rozdíl proti neotevřenosti, která by znamenala, že něco hraješ na ostatní, abys vypadala dobře, ale přitom by ses nesnažila změnit se uvnitř, nebo bys dokonce takové chování ani nepovažovala za správné nebo hezké. Zároveň ani nemusíš skrývat před ostatními, že se přemáháš, že tě ta určitá věc stojí úsilí. Dokonce si můžeš na to téma i zavtipkovat, brát věci s nadhledem je velká výhoda.

- Co myslíte, může sto lidí "úspěšně vyučených střediskem" změnit svět? Já myslím, že ano. Samozřejmě, že ne sami a ne celý. Ale mohou přinášet svůj díl. Žádný člověk nemůže mít takovou moc, aby sám změnil svět k lepšímu, ten se může polepšit teprve tehdy, když se o to budou snažit všichni, nebo alespoň velká část. Ale abyste mi dobře rozuměli, nejde o žádné velké hrdinské činy. Ide spíš o věci malé, každodenní, které jsou v moci každého: být ohleduplný, nejen k lidem, ale ke všemu, co žije na naší planetě, být veselý a přenášet dobrou náladu i na ostatní, přiložit ruku k nějakému dobrému dílu... Zkusíme to?

- Viš, Convaško, co se týče střihání o kotlík, tak si myslím, že trocha legrace neškodí a proč si nepříjemnit práci trochou napětí? Ale co se týče té lennůst a neochoty, tak to máš určitě pravdu, že to není správné a doufám, že si každý sáhl do svědomí a kdo tam něco našel, bude se snažit to napravit.

A co napadlo nad tímto KURÝREM tebe? Zde si to můžeš poznamenat!

Perseus, Perseus

Čochtan

"Ta planeta je obydlená," zvolal kapitán Břík. Materská loď Perseus právě kroužila okolo planety v sektoru 7 sluneční soustavy Argeja v periferii Nonerova království.

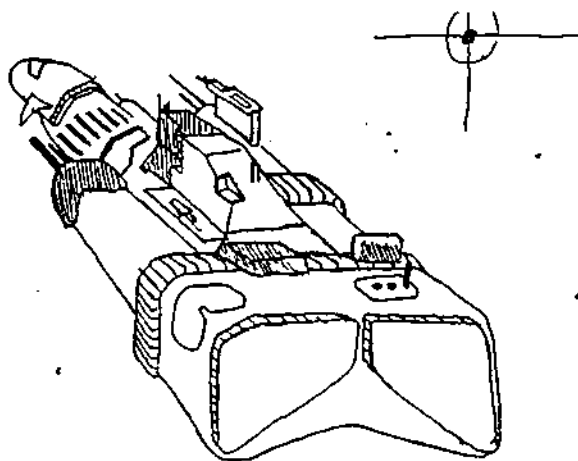
"Nemáme čas se s tím zdržovat," poznamenala Petra, "víte přece, že nás zítra čekají, abychom převzali emigranty z Alnairu."

"To vím," odpověděl kapitán, "co kdybychom vyslali posádku Kirké?"

"Hm, to by šlo, za dva dny bychom se sem mohli vrátit, myslím, že poletíme ke hvězdě Algorab, zaletěli bychom si jenom dva parseky a ještě můžeme využít gravitace Alchity."

"Proveďte to na počítači," odvětil kapitán, a potom se obrátil k interkomu: "Posádka Kirké na můstek!" Za 45 vteřin se posádka dostavila na určené místo. "Budete dva dni vysazeni na tuto planetu..., nějaké připomínky?"

Na můstek přišla Petra a řekla: "Kapitáne, potvrzeno. Díky gravitaci budeme moci dosáhnout rychlosti 12,433 rychlosti světla jen s přetížením 3,56 G." "Děkuji vám," řekl kapitán a obrátil se k posádce, "poletíte člunem Arneb, zjistíte jaká forma života existuje na té planetě a podáte informaci. Předpokládám,

že na inteligentní živočichy nenarazíte, ačkoliv tato hvězda se sice dostí podobá Algenibu, ale planeta je příliš mladá, je za Zemí pozadu asi o 151 miliónů let."

"To jsme to dostali," poznamenala Magi v Arnebu, který se již snažil k planetě. "Taky že jo, vždycky to nejhorší, jako minule. To bylo peklo u třetího měsíce Merkabu," hýkl Lot. "Hm, to byl proti tomu rajskej sad." "Připoutat, cyklon 45,28° na levo. Cyklon 4235,56 metrů před raketou," ohlásil počítač, "dejte pozor na postranní víry!" Celá posádka se vrhnula ke křeslům. "Pozor, letící těleso 20° pod...", stačil ještě říct počítač, a potom raketou oťásl náraz. Raketa se prudce obrátila špičkou nahoru a na všechny v raketě zapůsobilo přetížení 1,5 G. Potom se loď obrátila, takže špičkou mířila kolmo na planetu. Padáky, které se vysunuly, byly ihned utrženy. Země na monitorech se rychle zvětšovala a už byly vidět i osamělé stromy. V tom se raketa dostala do víru cyklonu. Raketa se stočila na bok a na zádi cosi explodovalo. "Utrhla se palivová nádrž," ohlásil nezučastněným hlasem počítač. Arneb se vyhoupl do výšky 2406 metrů. Mezitím palivová nádrž letěla k Zemi, kde se roztržila. Obrovská detonace rozmetala vzdušný vítr a raketa spadla do vody. "Všichni pryč!" zakřičel Filipino, "raketa se může každou chvíli potopit." Raketa se mírně naklonila a u boku se jí objevily bublinky. Posádka vyskočila a plavala ke břehu. "Počkejte, já se vrátím pro radiostanici," zakřičel na ostatní Špelec a plaval zpátky k raketě. Pilotní kabina byla plná špinavé vody, ve které se špatně orientovalo. Naštěstí byla stanice v ocelové skříni a připoutaná, takže se jí nic nestalo. Zpáteční cesta byla obtížná, průlezem se valila spousta vody a podlaha klouzala pod nohama. Ale komu se nelení, tomu se zelení, praví staré galaktické pořekadlo, takže i dostat se z rakety bylo možné. Raketa zmizela pod vodou a její místo určovaly už jen bublinky vyplouvající nad hladinu, ale potom si Špelec všiml, jak zbytek posádky na břehu něco křičí, ale co, to na dálku nebylo slyšet. "Ó né," pomyslel si, když se ohlédl. Za ním plavalo zvíře ne nepodobné plesiosaurovi. Zvíře si ho zatím nevšimlo, a proto tu byla šance na únik.

A proto se potopil pod vodu a rychle plaval ke břehu. 15 metrů od pevniny si ho plesiosaurus všimnul a pustil se za ním tak rychle, že to bylo ke zdánlivé neohrabanosti dost zvláštní. Ono se to řekne, 15 metrů od břehu s 50 metrovým náskokem, ale taky s 10 kilovou radiostanicí. A to člověka přece jenom trochu zbzdí. "Na, chytejte," zavolal na zbytek posádky Špelec a vši silou hodil stanici na suchou zem. "Mám," hýkl Lot, chytil přístroj a odnesl ho nímto dosah vln. "Měl si namáhe," poznamenal Filipino a ukázał na přišeru, jež byla na břehu dost neohrabaná. "Pokusíme se spojit s Perseem," navrhla bystře Kiwi. "Můžeme to zkusit," brebentula Magi. Filipino se sklonil k přístroji a nasadil si sluchátka. Po chvíli smutně konstatoval: "Tady jejich stanici nechytím, ale na támhletem kopci by to bylo možné." "Tak jdeme, na co čekáme?" zahýkal na ostatní Lot. Všichni se obávali neúspěchu, ale když Filipino začal mluvit do mikrofónu, oddechli si. "Je to za námi," odhýkl si Lot, když se nad nimi objevila mateřská loď.